

Francov Križarski rat: Bog mora pobijediti!

Franco je vojno potukao masoneriju, komuniste i anarhiste

Knjigu "Masoneria" gen. Francisco Franco napisao je pod pseudonimom Joakim Boor, jer je u vrijeme objavljivanja niza njegovih članaka u falangističkom časopisu "Arriba" pedesetih godina XX. stoljeća (1946.-1951.) bilo nezgodno da se Franco, kao vladar države, potpiše osobnim imenom i prezimenom. Članci su i onako navlačili bijes španjolskih neprijatelja, masonerije, a da ih je potpisao vlastitim imenom možda su mogli izazvati i direktnu svjetsku oružanu agresiju na Španjolsku. No, španjolskom narodu netko je morao reći istinu o španjolskim neprijateljima i uzrocima španjolskog građanskog rata a, kao Vrhovni Zapovjednik Oružanih Snaga Španjolske i Regent Kraljevine, Franco je na stol dobivao sve relevantne dokumente španjolske obavještajne službe i sve potrebne dokaze istraživača španjolske povijesti. I tako je, malo po malo, sakupio 49 vrijednih članaka koje je godine 1952. objavio kao svoju jedinu političku knjigu, zaokruživši svoje životno djelo.

U istom tom razdoblju veliki čovjek iberijskog poluotoka bio je portugalski katolički premijer i kasniji predsjednik Antonio de Oliveira Salazar (18. IV. 1889.-27. VI. 1970.). Salazar je Portugalom vladao od 1932.-1968. Salazar i Franco su primjeri koji pokazuju da su kršćanska država i društvo održivi, ako je narod pobožan i ako je Vlast u rukama pobožnog režima. Britanija je Portugalu već otela brojne kolonije, pa je Portugal morao diplomatski popuštati. Za razliku od Franca, Salazar u Portugalu nije imao građanski rat i masoneriju je opraio u tišini, jednakom mjerom tajnovitosti kojom ova napada Crkvu, Narod i Državu. Portugal je katolicima posebno zanimljiv, jer se ondje u oči sotonističke oktobarske revolucije, u portugalskom selu Fatimi objavila Gospa, Sv. Marija, Bogorodica, Kraljica katoličkih naroda. Gospa je najavila strašne događaje u Rusiji, nestanak cijelih naroda u svjetskim ratovima, privremenu pobjedu zla i obraćenje Rusije. A Portugalu je dala tu milost da nema ratova i da za vođu ima Salazara, koji je kao ekonomski stručnjak državu uspio održati u blagostanju.

Vrhovni zapovjednik Španjolskih Oružanih Snaga, general Francisco Franco y Bahamonde i Regent obnovljenog Kraljevstva Španjolske (4. prosinac, 1892. – 20. studeni, 1975.), masoneriju, komuniste i anarhiste morao je vojno potući i definitivno ih je pobijedio, te je rat završio na dan 1. travnja, 1939. U trenutku izlaska ove knjige španjolski katolici 2014. godine slave 75. obljetnicu velike španjolske katoličke pobjede u posljednjem službeno proglašenom Križarskom ratu u Europi dvadesetog stoljeća, na čemu im je čestitao i papa Pio XI., a godinu dana kasnije hrvatski katolici komemoriraju 70. obljetnicu propasti katoličke Nezavisne Države Hrvatske, koja je uključivala i hrvatske muslimane, gdje su se Hrvati borili protiv istog neprijatelja: masonerije (vidljive u četnicima) i komunizma (očitoivanog u boljševičkim partizanima). Rat je bio usmjeren na obranu civilnog stanovništva, vjere i nacionalne države od četničkih i komunističkih pokolja hrvatskog stanovništva, koji su započeli još početkom travnja 1941. a kulminirali su ubojstvom oko 600 hrvatskih hodočasnika i njihova svećenika, u Srbu 27. srpnja 1941.

Ali taj rat ipak službeno nije bio proglašen za križarski rat i za Hrvate nije završio sretno, kao onaj Francov, kojim je ovaj uspio obraniti naciju, vjeru i Crkvu. Hrvatske žrtve iznosile su preko milijun ljudi i Hrvatska je pala pod okupaciju Srba i komunizma, a Francov rat u velikoj Španjolskoj uzeo je oko pola milijuna žrtava. I Španjolska je pobijedila.

Nepotrebno je prepričavati detalje španjolskog Križarskog rata: u ovoj knjizi to čini Franco osobno. U knjizi Franco je o glavnim neprijateljima Španjolske, britanskoj masoneriji, došao do istih

zaključaka kao i ja kada sam napisao knjigu “Povijest hrvatskih neprijatelja“, pa bi Francova knjiga slobodno mogla nositi i podnaslov “Povijest španjolskih neprijatelja“.

Franco u knjizi ruši još jedan bitan mit, koji je masonerija nabacila na isusovce: mit da su isusovci urotnici i da su oni sami središte i pokretač svih masonskih zločina. Jer, Franco imenom i prezimenom navodi imena španjolskih i drugih masona, palatina i plemića, koji su iz mržnje na katoličku vjeru isusovce napali, te protjerali iz Španjolske, Portugala, Francuske i drugih zemalja, ucijenivši putovima diplomacije i samog Papu Klementa XII. da isusovce ukine, kako bi masonerija u katoličkoj Europi ojačala i srušila papinsku moć i katoličku vjeru. Pri tome, u korist isusovaca, Franco citira knjige protestantskih i katoličkih povjesničara, pa i samog Voltairea, koji je Crkvu i isusovce mrzio.

Budući da je bio katolički konzervativac i borac protiv boljševizma, predstavnik španjolskog “ancien regime“, Franco je uživao i izvjesne simpatije u masonskom angloameričkom svijetu, u kojem dio masona nije bio svjestan povezanosti viših razina masonerije i komunizma, pa je pedesetih godina taj svijet pristao da masonske velesile otvore vojne baze na španjolskom tlu: Franco je time spriječio okupaciju i rat, ali propast katoličke Španjolske došla je pred vrata i potom mu je, nakon smrti 1975., ušla u kuću. I nekadašnja kolonijalistička Španjolska postala je kolonija: danas su cijela sela i manji gradovi naseljeni Englezima i drugim strancima, katolički moral je ponižen homoseksualizmom i korupcijom, a Španjolska više nije velesila već sluškinja angloameričkih masona protiv kojih se Franco, u stvari, i borio.

Povijesne optužbe protiv Franca su smiješne: pa, prije svega u ratu je ubijao ubojice i progonitelje katoličke vjere. Dobro i zlo pred Bogom nisu ravnopravni. A za suradnju s talijanskim fašistima i njemačkim nacionalsocijalizmom optužuju ga isti oni koji su sklapali pakt s ruskim komunizmom, oni koji su podržavali staljinizam, titoizam i druge oblike komunističkog vampirizma. Franco je trebao vojnu pomoć i dobio ju je ondje gdje ju je mogao imati: povijest je dokazala da politika nije moral i ljubav već zajednički politički interes na određenim područjima. Fašizam i nacionalsocijalizam imali su jednu zajedničku crtu: oponašali su kršćanstvo i kršćansku tradiciju, ali nisu vjerovali u kršćanskog Boga Isusa Krista, za kojeg se borio Franco, i kao ideologije to su bile vjerske hereze. I fašizam i nacionalsocijalizam dobivali su službene proteste iz Vatikana i ti dokumenti su povijesno značajni. Ali, fašizam i nacionalsocijalizam s Francom su imali

zajedničkog neprijatelja: na Zapadu to je bila angloamerička bankarska masonerija (“banksteri” = financijski gangsteri), koja nemilosrdno podmićuje, pljačka i spletkari, a na istoku to je bio komunizam koji je do trenutka pojave fašista u Italiji pod Lenjinom već pobio preko dva milijuna nedužnih ruskih, ukrajinskih i drugih kršćanskih žrtva. I zato je u svijesti masa fašizam nastao kao prihvatljiva solucija, da se komunizmu i liberalizmu pokušaju oduprijeti – ali, bez vjere u pravoga Boga. Zato ih je Bog prepustio porazu i vlast dao najgorima: pobijedio je jedino Franco. Naravno, da Franco nikada nije saznao da su i fašizam podigli bankari i da je svjetski rat velika bankarska prijevara. Ali, zatražio je pomoć od Boga i dobio ju je.

Ne birajući sredstva u otporu zapadnoj dekadenciji i komunističkim masovnim ubojstvima i sami fašisti i nacionalsocijalisti ugušili su se u bezbrojnim žrtvama i tako su postali ozloglašeni. A “Demokracija” je sve svoje žrtve ljubazno, elegantno i sa smiješkom – pomela pod svečani diplomatski tepih, sakrivši sve povijesne istine medijskom promičbom. Ali, Francisca Franca y Bahamondea vodio je sam Bog, pod čijom se zastavom borio, te Španjolska bijaše privremeno spašena.

Zaključci ove knjige pokazuju točnost teza filozofije povijesti Svetoga Aurelija Augustina da je politika produženo sredstvo Države Božje i Države Đavolje. Bili toga svjesni, ili ne, u vojskama i ideologijama ljudi uvijek služe Bogu ili đavlu, a ova knjiga to pokazuje na praktičnom primjeru. Franco je predstavnik katoličke vjere i morala, on je lice pravog starog Zapada i svjedok je istine kršćanskog društva za koje se borio. Na suprotnoj strani nalazili su se anarhisti i boljševici vođeni masonerijom, a nikakvo jadno i proganjano demokratsko društvo: da boljševici nisu počeli spaljivati Crkve, ubijati svećenike i katoličke uglednike, on najvjerojatnije nikada ne bi ušao u taj rat. Svjedoci kažu da je Franco bio neustrašiv vojnik, koji je u Maroku s pištoljem stupao u ispred svojih trupa. Tu neustrašivost davala mu je njegova katolička vjera. Kada je ta vjera napadnuta - krenuo je u rat.

Franco za sve španjolske nevolje u prvom redu optužuje britansku masoneriju, predstavnicu sotone, preko koje “knez ovoga svijeta” vlada “kraljevstvima ovoga svijeta”. Sve ono što je u evanđelju slikovito naznačeno i nedorečeno, u povijesnoj slici Francisca Franca odmotava se u svom užasu povijesne zbiljnosti i istinitosti: masonerija je za svoj instrument izabrala komuniste i njima se služila u razaranju ideje kršćanskog svijeta, da bi bankari nad nemoćnim državama mogli vladati. Danas kada komunista formalno-ideološki nema, u zbiljnosti mi ih vidimo na djelu. Cijeli sustavi komunizma presvukli su se u “demokraciju”, pa su komunisti i njihovo potomstvo nastavili vladati: u Rusiji Crvena Zvijezda komunizma vojna je oznaka Ruske Vojske, Rusija slavi komunističke pobjede i sramotne komunističke likove, u Hrvatskoj vidimo sličnu sliku. U Hrvatskoj komunističke oznake partizanskih ubojica boljševika dopuštene su, a zastave Hrvatskih Obrambenih Snaga se plijene, dok se nositelji hrvatskih oznaka uhićuju. Ideologija je zamijenila vanjski sadržaj, a kolonizatorska masonerija i komunisti organizacijski su postali amorfna bezidejna mafija koja i dalje vlada. Zlo je nastavilo upravljati svijetom!

Francov poučak u knjizi jest da se s masonerijom ne može surađivati, jer je ona uvijek u povijesti izigrala, prevarila sve one katolike koji su se njome sporazumijevali. Masoneriju se, zajedno s Božjim vodstvom, mora vojno i moralno poraziti i protjerati iz svih struktura, jer u suprotnom ona nastavlja raditi protiv ideje kršćanskog društva, sve dok ga ne sruši i ne upropasti. Taj poučak potvrđuje i kraj Frankizma u Španjolskoj: čim je Franco preminuo, sotonistička hidra digla je glavu i srušila je katoličku Španjolsku.

* * *

Prevoditelj je u Španjolskoj našao da je ovu knjigu nevidljiva ruka pažljivo uklonila iz fonda podataka španjolskih knjižnica i možda je niti jedna veća biblioteka nema. Ipak, nepoznati španjolski katolici djelo su stavili na raspolaganje na međumrežje, kao pdf format i nekoliko izdanja je ipak stajalo na raspolaganju. U američkoj Kaliforniji djelo je prevedeno na engleski jezik, ali kada smo knjigu odlučili nabaviti preko međumrežja - već je u prodaji nije bilo. Tako smo bili

prisiljeni prevoditi direktno s originala, a jedina osoba od povjerenja koja je stajala na raspolaganju bio je bivši pomorac i dipl. ekonomist Zoran Vernazza, koji je španjolski naučio u praksi. Tako je nakon dugih godina traženja ova knjiga pronađena i objavljena u hrvatskom izdanju. Samo su tri jezika na kojem knjige ima: španjolski, engleski i hrvatski.

Kršćanski katolički čitatelj iz nje će naučiti jako mnogo, jer je pisana iz prve ruke iskustva i baca novo svjetlo na cijelu europsku povijest, pa tako i na ovu našu hrvatsku povijest. I Španjolska i Hrvatska pretrpjele su napadaj islama, koji je trajao stoljećima: Španjolska je protiv islama ratovala oko 800 godina, a Hrvatska 500 godina. Njihov rat završio je Reconquistom, ponovnim zauzimanjem otetih područja Andaluzije. Hrvatski rat završio je ulaskom generala Filipovića u Sarajevo 1878. Godine.

Nakon toga naš rat postao je rat protiv Balkana: Turke su naslijedili turcizirani Srbi, a islamizacija brdovitih područja istočne Europe nazvana je balkanizacija i ta se preko četništva i komunizma prelila u Hrvatsku. Na Balkan prodrli britanska masonerija i instrumentalizirala je Srbe i srpsko četništvo za prodore u Hrvatsku i za rušenje katoličke Europe.

Španjolskoj i Hrvatskoj neprijatelj je bio i ostao zajednički, jer su te zemlje bile bedem katoličkog svijeta, pa sva zapazanja o izdaji koja se odnose na Španjolsku na jednak način možemo čitati i za Hrvatsku: masonerija je utemeljena na antikršćanstvu, izdaji i sebičnosti i zato kod nje, u najvećem broju slučajeva, nema odanosti Domovini. Lokalna masonerija Domovinu izručuje britanskoj masonskoj središnjici, a ta ruši svaku nacionalnu državu u korist bezbožnosti, nemorala i prevlasti novca bankarskog sotonizma. Kako je to izgledalo u Španjolskoj naći ćete u ovoj knjizi.

Mr. sc. Emil Čić